

niciodată pe scenă. I s-a încredințat rolul unui muncitor și nu al altui personaj, pentru că datele sale fizice concordau cu imaginea pe care mi-o formasem despre personaj. După o perioadă de activitate în cadrul colectivului nostru, Stan Alexandru ne-a convins că are spontaneitate, o anume înclinare nativă către teatru. La început, a trebuit să-i explic modalitatea cea mai simplă de lectură a rolului, rostul replicilor. Până la urmă, Stan Alexandru a jucat un rol realmente veridic și a rămas în colectivul teatrului. Îmi face plăcere să-l evoc și pe tipograful Aurel Popa, de asemenea actor foarte bun și fără o pregătire prealabilă în această direcție. El era nu numai actor, dar și scenograf și regizor de scenă, un foarte bun animator de teatru. Ceea ce trebuie să subliniem este că teatrul de amatori, spre deosebire de cel profesionist, trebuie neapărat să aibă văpaia mărului și-a soareului; altfel, nu dă roade. El trebuie să se nască numai din pasiune și să se mențină, constant, la o temperatură înaltă. Dacă, în teatrul profesionist, pasiunea poate fi întreținută, un timp, și de meșteșug, în teatrul de amatori pasiunea rămâne datul de bază. Și, încă ceva: într-un oraș de provincie, unde actorul amator este binecunoscut în viața sa personală, de toate zilele,

ca om și, ca teatru, el trebuie să-și convingă spectatorii că, pe scenă, el este, într-adevăr, altcineva, că este personajul interpretat. Dați-mi voie, deci, pornind de la acest argument, să afirm că forța de convingere a amatorului trebuie să fie, poate, mai mult decât a profesionistului, permanentă.

Realitatea unei metafore

Marele avânt, declanșat de noua structură a mișcării culturale de masă, în cadrul larg, mobilizator, creator, al Festivalului național „Cântarea României“, va determina, într-un viitor apropiat, un spor de forță spirituală a maselor largi de oameni ai muncii. În 1980, când, la Călărași, Combinatul siderurgic va realiza șarje de oțeluri aliate și înalt aliate, ca un răspuns și, de fapt, ca o întregire, ca o reînfrînare în cerc a două semicercuri, ade-vărate șarje de teatru, de valori teatrale, vor însufleși viața spirituală a orașului.

Oțel și teatru, șarje de oțel, șarje de teatru — iată cât de reale pot fi, uneori, metaforele...

OASPEȚI DE PESTE HOTARE

Ansamblul folcloric „Omayad“

Ansamblul național folcloric arab-sirian „Omayad“ a prilejuit publicului nostru cunoașterea unor moduri inedite de spectacol de dans și cîntec — caracteristice pentru culoarea, ritmul, armonia, poezia mișcărilor.

Constituit în 1960, ansamblul „Omayad“ continuă și dezvoltă originalul folclor de tradiție milenară al poporului arab-sirian, de o remarcabilă bogăție și varietate ieșită din comun.

Ansamblul s-a făcut cunoscut și apreciat în lume cu

o serie de „stories“, realizate, parte, prin mișcările dansante și prin sonoritățile de autentică tradiție, parte, prin operele populare unde gândirea coregrafului stilizează, universalizează limbajul tradițional, precum: Mama și patria, Bucuriile satului, Wardi, Pământul și ploaia etc.

Din programul oferit spectatorilor bucureșteni s-au impus atenției noastre mai ales dansul „Al samah“ (străvechi dans de fete), realizat pe suportul muzical al cîntecelor „Muosahat“, a cărui expresivitate se realizează din imbinarea senzualității orientale cu puritatea și candoarea. Am reținut, de asemenea, dansul „Tahadi“ și cel al săbiilor, acesta din urmă avînd la bază un cântec patriotic.

Suita de cîntec interpretate fie la kanaun — instrument oriental, deosebit de interesant ca timbru, întindere și posibilități tehnice (aici, meritul fiind și al solistului, Jarour) — fie la fluier solo (interpret, Nahhas).

Am lăsat, dinadins, la urmă tabloul „Ya Ghazil“, un dans sinuos, în care ritmurile lente, unduitoare, curgătoare, alternează cu cele accelerate, un dans nespun de odihnitor pentru ochi, acompaniat de sunetul catifelat, estompat, al tamburinei clasice.

Deosebit prin limbaj și expresie, ansamblul „Omayad“ ne-a dezvăluit cite ceva din datinile și năzuințele poporului arab-sirian.